

Arrest

nr. 158 856 van 17 december 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 19 januari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 december 2014 tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van twee jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 april 2010 dient de verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 11 januari 2013 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan de verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 102.194 van 30 april 2013 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing en weigert hij aan de verzoeker de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 7 mei 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit bevel wordt aan de verzoeker ter kennis gebracht op 13 mei 2013.

Op 4 juni 2013 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De gemachtigde beslist op 4 december 2014 dat de voormelde aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Op 8 december 2014 neemt de gemachtigde een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Nog op 8 december beslist de gemachtigde tot de afgifte van een inreisverbod voor de duur van twee jaar. Dit is de thans bestreden beslissing.

De bestreden beslissing werd aan de verzoeker, onder de vorm van een bijlage 13sexies, ter kennis gebracht op 22 december 2014 en zij is als volgt gemotiveerd:

“Aan de heer:

Naam, voornaam: N(...), T(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Georgië

wordt een inreisverbod voor twee jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen,

tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 08.12.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

■ *In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod twee jaar omdat:*

- *2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 13.05.2013 (bijlage 13quinqies) en verblijft sindsdien illegaal in België. De termijn van het inreisverbod bedraagt twee jaar, omdat betrokkene sinds de betekening van dit bevel nog geen enkele stap heeft ondernomen om het Belgisch grondgebied en het Schengengebied vrijwillig te verlaten. Betrokkene heeft sinds de betekening van het bevel om het grondgebied te verlaten geen enkele blijk gegeven van bereidheid om te voldoen aan de vertrekplicht. Betrokkene verblijft nu al een jaar en bijna zes maanden illegaal op het Belgisch grondgebied en heeft kennelijk de intentie om zich verder in illegaal verblijf te nestelen. Om deze redenen wordt hem een inreisverbod met een termijn van twee jaar opgelegd.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet, van artikel 3.7 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), *iuncto* de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht en het legaliteitsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

3.1. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Schending van het aangevoerde middel doordat de bestreden beslissing niet in concreto motiveert waarom het opgelegde inreisverbod een duur van 2 jaar heeft.

Artikel 74/11 Vw. bepaalt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. (...)

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4”.

(eigen onderlijning)

Artikel 74/11 Vw. bepaalt dat de termijn maximaal 3 jaar bedraagt. Dit betekent dan ook dat een termijn van minder dan 3 jaar mogelijk is, misschien zelfs wenselijk.

Artikel 74/11 §1, al. 1 Vw. stelt uitdrukkelijk dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval. Ook met humanitaire redenen moet rekening gehouden worden, in die zin dat er zelfs helemaal geen reisverbod kan opgelegd worden.

Aldus wordt door artikel 74/11 Vw. een specifieke motiveringsplicht ingevoerd omtrent de duur van het inreisverbod, althans wanneer een korter termijn mogelijk is (vgl. RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900).

De bestreden beslissing kiest voor een duur van 2 jaar. De bestreden beslissing meent dat een maximale duur van 3 jaar zich niet opdringt, doch een termijn van één jaar vindt verwerende partij blijkbaar te kort. De bestreden beslissing kiest aldus voor deze termijn van 2 jaar op grond van volgende motieven:

“2° niet aan de terugkeerverplichting voldaan: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 13.05.2013 (bijlage 13quinquies) en verblijft sindsdien illegaal in België.

De termijn van het inreisverbod bedraagt twee jaar, omdat betrokkene sinds de betekening van dit bevel nog geen enkele stap heeft ondernomen om het Belgisch grondgebied ten het Schengengebied vrijwillig te verlaten. Betrokkene heeft sinds de betekening van het bevel om het grondgebied te verlaten geen enkele blijk gegeven van bereidheid om te voldoen aan de vertrekplicht. Betrokkene verblijft nu al een jaar en bijna zes maanden illegaal op het Belgisch grondgebied en heeft kennelijk de intentie om zich verder in illegaal verblijf te nestelen. Om deze redenen wordt hem een inreisverbod met een termijn van twee jaar opgelegd”.

De bestreden beslissing verwijst naar artikel 74/11, §1 tweede lid Vw. om haar beslissing te motiveren. Het bewuste artikel geeft verwerende partij inderdaad de mogelijkheid om een inreisverbod op te leggen

van maximaal 3 jaar. Aangezien 2 jaar onder dit maximum blijft, is het opgelegde reisverbod principieel mogelijk/wettelijk.

Dat een termijn van twee jaar wordt opgelegd (en geen termijn van bijvoorbeeld één jaar, maar ook niet drie jaar), wordt gemotiveerd door te stellen dat verzoeker geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied vrijwillig te verlaten.

Er wordt niet specifiek verwezen naar de gekende aanvraag in toepassing van artikel 9bis Vw, ingediend op 4 juni 2013, maar doordat verzoeker reeds anderhalf jaar in illegaal verblijf wacht op een beslissing omtrent zijn aanvraag, leidt de bestreden beslissing de wil af zich te nestelen in illegaal verblijf.

Het is onduidelijk waarop verwerende partij zich steunt om te beweren dat verzoeker nog geen stappen heeft ondernomen. Het is wel juist dat verzoeker op heden niet vrijwillig het grondgebied heeft verlaten. Welnu, de overweging dat verzoeker nog geen stappen heeft ondernomen om vrijwillig het grondgebied te verlaten, lijkt duidelijk als laakbare houding bedoeld. Aan de andere kant is dit niets meer dan de voorwaarde om een inreisverbod op te leggen, zodat hiermee niet dadelijk verduidelijkt wordt waarom gekozen worden voor een termijn van 2 jaar.

Het opleggen van een inreisverbod omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd, ontslaat verwerende partij niet van haar verplichting de opgelegde termijn te motiveren (RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872). Naast de motivering waarom een inreisverbod wordt opgelegd (deze motivering is inderdaad aanwezig), dient de beslissing ook nog een afzonderlijke motivering te bevatten nopens de duur van het inreisverbod wanneer ook een kortere duur zoals in casu mogelijk is (vgl. RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900).

Daarnaast blijkt niet uit deze motivering of deze elementen aanleiding zijn geweest om een inreisverbod op te leggen dat hoger is dan het minimum, dan wel of het de reden is geweest dat een reisverbod werd opgelegd dat lager is dan het maximum (3 jaar).

Het is niet duidelijk of het indienen van een aanvraag verblijfsmachtiging wordt beschouwd als een reden om een hoger, dan wel om een lager inreisverbod op te leggen. Is het wachten op een antwoord in een verblijfsaanvraag een laakbare houden of niet? Het is helemaal niet duidelijk indien de beslissing er rekening mee gehouden heeft dat verzoeker juist daarom reeds anderhalf jaar in illegaal verblijf wacht. Wordt verzoeker verweten dat hij een beslissing afwacht?

Heeft verwerende partij de lopende verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis Vw. op een of andere manier in rekening gebracht, of beschouwd zijn elke vorm van illegaal verblijf als laakbaar, ongeacht de redenen. En indien verwerende partij er wel rekening mee heeft gehouden, in welke mate dan? Werd daarom 'slechts' 2 jaar opgelegd in plaats van drie jaar, of betreft het eerder een verzwarende element die wijst op de onwil om vrijwillig te vertrekken en werd daarom 2 jaar opgelegd in plaats van één jaar.

Daarbij komt dat verwerende partij bij beslissing van 4 december (4 dagen voordien), betekend op dezelfde dag, de verblijfsaanvraag verworpen heeft als onontvankelijk. Verzoekers werd aldus geen termijn gegund om al dan niet vrijwillig gevolg te geven aan deze afwijzende beslissing.

Waar een lopende aanvraag mogelijks een reden was voor verzoekers om het grondgebied niet te verlaten (men kan bezwaarlijk buitengewone omstandigheden aanvoeren en tegelijk terugkeren naar het herkomstland), kan de bestreden beslissing onmogelijk zondermeer aannemen dat na ontvangst van de beslissing, verzoekers verder zullen weigeren het grondgebied te verlaten.

De omstandigheid dat verzoeker wacht op een beslissing omtrent hun 9bis-aanvraag, is niet zondermeer gelijk te schakelen met de houding van verzoekers na ontvangst van de beslissing.

Hiertoe zou verwezen kunnen worden naar een arrest van Uw Raad waarbij het bevel met inreisverbod werd vernietigd zeggende (RvV 27 februari 2013, nr. 97.002, T.Vreemd. 2013, 246):

“De overheid legt onmiddellijk de maximumtermijn op en moduleert de duur niet. Daardoor geeft zij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoek voeren gezien artikel 74/11, §1, eerste lid Vw.”

Uw Raad oordeelde dan ook (RvV nr. 12 935, 23 juni 2014, zaak 150 711/VIII):

“(…) Hierbij moet geduid worden dat het verplicht opleggen van een inreisverbod niet impliceert dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872). een motivering inzake de duur van het opgelegde inreisverbod is aangezien verweerder een keuzemogelijkheid heeft, in regel, vereist. Het gegeven dat verzoekster zelf geen argumenten aandraagt om te opteren voor het opleggen van een lagere termijn heeft niet tot gevolg dat verweerder er niet toe zou zijn gehouden zijn keuze voor de maximumtermijn toe te lichten. Nu verweerder op dit punt in gebreke bleef kan verzoekster worden gevolgd in haar standpunt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is. Een schending van de formele motiveringsplicht werd aangetoond”.

Alsook (RvV 15 januari 2013, nr. 95.142, T.Vreemd. 2013, 247):

“De DVZ heeft niet uitgelegd waarom het gezinsleven een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van drie jaar niet verhindert. De duur van het verbod noopt immers toch tot een bijzondere aandacht. Het enig motief over het gezinsleven heeft betrekking op de verwijderingsmaatregel en niet op het inreisverbod. Zelfs als dit motief in overweging zou kunnen genomen zijn bij het opleggen van het inreisverbod, kunnen we niet controleren of dit werkelijk is gebeurd. De weg die men voorstelt, nl. het aanvragen van een visum gezinshereniging, is in tegenspraak met de opgelegde maatregel. Op het eerste gezicht, lijkt het erop dat de DVZ geen gepaste motivering heeft aangenomen met betrekking tot artikel 8 EVRM”.
(eigen onderlijning)

Doordat nergens blijkt of de aangehaalde motieven een gunstig dan wel ongunstige invloed hadden op het opgelegde inreisverbod, noch kan uitgemaakt worden in welke mate de aangehaalde motieven een rol hebben gespeeld in het bepalen van het inreisverbod, komt de bestreden beslissing als onwettig voor.

Huidig middel is dan ook ernstig en gegrond.”

3.2. De in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

De bestreden beslissing duidt immers duidelijk de juridische grondslag voor het afleveren van een inreisverbod aan: er wordt op duidelijke wijze toepassing gemaakt van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens worden de hieraan ten grondslag liggende feitelijke overwegingen vermeld: de verzoeker heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 13 mei 2013. Deze feitelijke en juridische vaststellingen, die stroken met de gegevens van het administratief dossier, worden door de verzoeker niet betwist.

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet dus een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Een specifieke motivering is vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen. Het gaat immers om een positieve

motiveringsplicht: de gemachtigde dient de redenen te vermelden als waarom hij voor een welbepaalde geldigheidsduur heeft geopteerd, zonder dat echter uitdrukkelijk moet worden aangegeven waarom niet voor een andere – een langere dan wel kortere – geldingsduur werd gekozen.

De Raad stelt vast dat in de bestreden akte tevens uitdrukkelijk wordt gemotiveerd waarom in verzoekers geval werd geopteerd voor een inreisverbod met een geldigheidstermijn van twee jaar. Dienaangaande wordt het volgende vermeld: *“De termijn van het inreisverbod bedraagt twee jaar, omdat betrokkene sinds de betekening van dit bevel nog geen enkele stap heeft ondernomen om het Belgisch grondgebied en het Schengengebied vrijwillig te verlaten. Betrokkene heeft sinds de betekening van het bevel om het grondgebied te verlaten geen enkele blijk gegeven van bereidheid om te voldoen aan de vertrekplicht. Betrokkene verblijft nu al een jaar en bijna zes maanden illegaal op het Belgisch grondgebied en heeft kennelijk de intentie om zich verder in illegaal verblijf te nestelen. Om deze redenen wordt hem een inreisverbod met een termijn van twee jaar opgelegd.”* Hieruit kan afgeleid worden dat de verwerende partij niet enkel de reden van de beslissing tot het afgeven van het inreisverbod op zich heeft gemotiveerd, maar eveneens de reden waarom hij voor twee jaar heeft gekozen. Deze feitelijke vaststellingen stroken met de gegevens van het administratief dossier en zij worden op zich ook door de verzoeker niet betwist. De verzoeker erkent dat hij het grondgebied niet vrijwillig heeft verlaten.

Daarnaast moet worden geduid dat de formele motiveringplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de verweerder in beginsel niet noopt tot het toelichten van de verschillende belangen die hij tegen elkaar heeft afgewogen, doch slechts tot het duiden van de reden(en) waarom hij ervoor opteerde een bepaalde beslissing – *in casu* een inreisverbod met een geldingsduur van twee jaar - te nemen.

De in de bestreden akte geboden motivering is afdoende, zij stelt de verzoeker genoegzaam in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond. Een schending van de formele motiveringsplicht is niet aangetoond.

Er ligt dan ook geen schending voor van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De Raad merkt op dat de verzoeker de bestreden beslissing tevens inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient de verdere kritiek van de verzoeker te worden beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepaling artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet, waarvan de schending eveneens door de verzoeker aangevoerd wordt.

Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden. De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

3.4. De verzoeker betoogt dat er niet specifiek wordt verwezen naar de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die hij op 4 juni 2013 indiende. Hij duidt er op dat er slechts een beslissing inzake deze aanvraag werd genomen vier dagen voor de thans bestreden beslissing, zodat hij gedurende het anderhalf jaar dat hij in illegaal verblijf vertoefde in feite in afwachting was van de beslissing inzake zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdeling. Zodoende zou de verweerder de verzoeker geen termijn hebben gegund om al dan niet vrijwillig gevolg te geven aan de afwijzende beslissing van 4 december 2014. De verzoeker meent dat de omstandigheid dat hij wacht op een beslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet zonder meer gelijk te schakelen is met de houding na de ontvangst van de uiteindelijke onontvankelijkheidsbeslissing. Hij suggereert tevens dat de lopende aanvraag mogelijks een reden was om het grondgebied niet te verlaten - buitengewone omstandigheden aanvoeren zou haaks staan op een terugkeer naar het land van herkomst - zodat de gemachtigde onmogelijk kan aannemen dat de verzoeker na de ontvangst van de beslissing verder zal weigeren het grondgebied te verlaten. Verzoekers betoog komt er dus in wezen op neer dat het anderhalf jaar in illegaal verblijf, gelet op de lopende aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, niet als een laakbare houding kan worden beschouwd. Met betrekking tot het tweede motief aangaande de duur van het inreisverbod, met name dat de verzoeker geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied vrijwillig te verlaten, stelt de verzoeker dat dit niets meer is dan de wettelijke voorwaarde om het inreisverbod op te leggen, zodat hiermee niet wordt verduidelijkt waarom voor een duur van twee jaar wordt gekozen.

Uit de uiteenzettingen van de verzoeker blijkt dat hij de mogelijkheid en de wettigheid van het opleggen van een inreisverbod niet betwist, doch dat hij wel van mening is dat er een gebrek in de motivering van de bestreden beslissing is doordat niet op een deugdelijke wijze wordt gemotiveerd waarom een termijn van twee jaar wordt bepaald als duur van het opgelegde inreisverbod.

3.5. De Raad stelt vast dat de gemachtigde op duidelijke wijze de redenen aangeeft waarom zij in het geval van de verzoeker voor een geldingstermijn van twee jaar heeft gekozen. In de bestreden beslissing wordt immers overwogen dat de verzoeker *"sinds de betekening van dit bevel nog geen enkele stap heeft ondernomen om het Belgisch grondgebied en het Schengengebied vrijwillig te verlaten."* Daarnaast wordt eveneens gewezen op het feit dat de verzoeker *"sinds de betekening van het bevel om het grondgebied te verlaten geen enkele blijk (heeft) gegeven van bereidheid om te voldoen aan de vertrekplicht. Betrokkene verblijft nu al een jaar en bijna zes maanden illegaal op het Belgisch grondgebied en heeft kennelijk de intentie om zich verder in illegaal verblijf te nestelen. Om deze redenen wordt hem een inreisverbod met een termijn van twee jaar opgelegd"*.

De Raad volgt de verzoeker waar hij stelt dat bij het bepalen van de geldingsduur van het inreisverbod, en zulks in toepassing van artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, rekening moet worden gehouden met *"de specifieke omstandigheden van elk geval"*. Gelet op de ruime bewoordingen van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet, beschikt de gemachtigde over een ruime discretionaire bevoegdheid om te bepalen welke geldingsduur precies gerechtvaardigd is in de specifieke omstandigheden van een welbepaald geval dat hem voorligt. Het komt niet aan de Raad toe om te oordelen omtrent de opportuniteit van de geldingsduur van het inreisverbod of om te speculeren of een andere geldingsduur eventueel meer geschikt zou zijn. De Raad kan binnen zijn annulatiebevoegdheid enkel oordelen of de opgegeven redenen voor een welbepaalde geldingsduur, *in casu* twee jaar, niet buiten elke redelijke verhouding staan met de daartoe gedane vaststellingen.

3.6. Waar de verzoeker meent dat het motief aangaande de duur van het inreisverbod, met name dat zij geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied vrijwillig te verlaten, niets meer is dan de wettelijke voorwaarde om het inreisverbod op te leggen zodat hiermee niet wordt verduidelijkt waarom voor een duur van twee jaar wordt gekozen, kan hij niet worden gevolgd. Immers bestaat de wettelijke voorwaarde om een inreisverbod op te leggen uit artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, waaraan de verzoeker refereert, er uit dat een inreisverbod (voor maximum drie jaar) wordt opgelegd *"indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd"*. Bij het bepalen van de duur van het inreisverbod verwijst de verweerder niet louter naar het feit dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd doch wel naar het gedrag van de verzoeker na het eerdere bevel om

het grondgebied te verlaten, waarbij werd vastgesteld dat hij in de loop van de maanden nadien geen enkel initiatief nam tot vrijwillig vertrek. Er kan niet worden ingezien waarom deze houding van de verzoeker niet in redelijkheid mee in rekening kan worden genomen voor het bepalen van de geldingsduur van het – in principe verplicht op te leggen – inreisverbod. Bovendien wordt deze houding nog verder geëxpliciteerd, daar waar de gemachtigde vast stelt dat de verzoeker geen enkele blijk heeft gegeven om te voldoen aan de opgelegde vertrekplicht, dat hij reeds anderhalf jaar illegaal op het grondgebied verblijft en dat hij kennelijk de intentie heeft om zich verder in illegaal verblijf te nestelen. Hoewel de verzoeker in het verzoekschrift wel lijkt aan te geven dat niets er op wijst dat hij na de negatieve beslissing van 4 december 2014 nog steeds de intentie zou hebben om zich in illegaal verblijf te blijven nestelen, merkt de Raad op dat ter terechtzitting van 5 oktober 2015 geenszins wordt aangegeven dat de verzoeker na deze beslissing ook daadwerkelijk het land zou hebben verlaten om te voldoen aan de opgelegde vertrekplicht. De in het verzoekschrift naar voor gebrachte hypothese dat de lopende aanvraag “mogelijks” een reden was om het grondgebied niet te verlaten en dat niet kan worden aangenomen dat hij na ontvangst van de negatieve beslissing inzake artikel 9bis van de vreemdelingenwet verder zou blijven weigeren het grondgebied te verlaten, komt hierdoor feitelijk op de helling te staan.

3.7. In de mate dat de verzoeker wijst op het gestelde in artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval alsook met humanitaire redenen in die zin dat er zelfs geopteerd kan worden geen inreisverbod op te leggen, stelt de Raad vast dat de gemachtigde verwijst naar het feit dat de verzoeker sinds het betekenen van het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten nog geen stappen ondernam om het Schengengrondgebied vrijwillig te verlaten. De verzoeker betwist deze vaststelling niet en hij maakt geenszins aannemelijk dat de gemachtigde, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, geen rekening vermag te houden met het feit dat de verzoeker geruime tijd na de eerder betekende verwijderingsmaatregel nog steeds geen stappen heeft ondernomen met het oog op een vrijwillig vertrek.

Uit de bestreden beslissing blijkt dan ook dat wel degelijk rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval. De Raad stelt daarenboven vast dat de verzoeker op geen enkele wijze toelicht met welke specifieke omstandigheden die zijn situatie kenmerken bij het bepalen van de duur van het inreisverbod of met welke humanitaire redenen bij het opleggen van een inreisverbod, ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden en die eventueel tot een inreisverbod met een kortere duur of het niet opleggen van een inreisverbod zouden nopen. Met de loutere verwijzing naar de verplichting rekening te houden met specifieke omstandigheden en humanitaire redenen, zonder evenwel *in concreto* uiteen te zetten met welke persoonlijke omstandigheden of welke humanitaire redenen waarvan de gemachtigde op de hoogte was of diende te zijn, er rekening had moeten gehouden worden, toont de verzoeker op geen enkele wijze aan dat een inreisverbod van twee jaar *in casu*, gelet op de relevante feitelijkeheden, kennelijk onredelijk zou zijn.

3.8. In zoverre de verzoeker aangeeft dat ten onrechte geen rekening werd gehouden met het feit dat hij gedurende zijn illegaal verblijf in afwachting was van een beslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en waar hij de mening is toegedaan dat het afwachten van een beslissing inzake voornoemde aanvraag bezwaarlijk als een laakbare houding kan worden aanzien, wijst de Raad erop dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat het afwachten van de beslissing naar aanleiding van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de verzoeker tegengeworpen wordt, doch wel het feit dat hij na het ontvangen van een bevel om het grondgebied te verlaten op 13 mei 2013, geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied vrijwillig te verlaten en dat hij integendeel de intentie heeft getoond om zich verder in illegaal verblijf te nestelen.

De Raad wijst er op dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in de regel (artikel 9 van de vreemdelingenwet) moet worden aangevraagd vanuit het buitenland en dat, overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet slechts in buitengewone omstandigheden kan worden toegelaten dat de aanvraag in België wordt ingediend. Door het indienen van een regularisatieaanvraag na ontvangst van een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij tevens dient te worden benadrukt dat de verzoeker tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten geen rechtsmiddelen heeft aangewend, geeft de verzoeker dan ook des te meer te kennen niet te zullen voldoen aan de opgelegde terugkeerverplichting. De verzoeker maakt verder niet duidelijk waarom de gemachtigde het element dat hij omwille van het wachten op een beslissing in illegaal verblijf verbleef in rekening had dienen te brengen bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Immers maakt hij geenszins concreet

aannemelijk op welke wijze dit element een snellere terugkeer op het grondgebied noodzakelijk zou maken en aldus een kortere termijn zou verantwoorden.

Voorts wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is verklaard op 4 december 2014. De gemachtigde heeft aldus geoordeeld dat de verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond die hem zouden beletten om een regularisatieaanvraag in te dienen in zijn land van herkomst. Gelet op het feit dat er reeds een beslissing genomen was in deze aanvraag ziet de Raad niet in waarom de gemachtigde omtrent (de 'weigering' van) deze aanvraag nogmaals zou moeten motiveren in de thans bestreden beslissing.

Waar de verzoeker stelt dat het niet duidelijk is of het indienen van de regularisatieaanvraag als een mitigerende factor dan wel als een bestraffende factor wordt aangewend, merkt de Raad op dat de verzoeker geen belang heeft bij het middel in de mate dat hij hiermee zou beogen dat niet duidelijk is waarom hem geen inreisverbod met een nog langere termijn werd opgelegd. Een dergelijk middel kan immers voor de verzoeker enkel leiden tot een voor hem nog nadeligere beslissing.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat het feit dat de verzoeker door het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging heeft getracht een legaal verblijf te bewerkstelligen, geen afbreuk doet aan de correcte vaststelling dat de verzoeker niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting nadat hem een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis is gebracht. Zelfs indien de verzoeker een legaal verblijf trachtte te bekomen, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor - gelet op het niet opvolgen van het betekende bevel om het grondgebied te verlaten en het niet ondernemen van stappen om het grondgebied te verlaten en bij gebreke aan overige elementen in het dossier of door de verzoeker naar voor gebracht die een snellere terugkeer op het Schengengrondgebied zouden noodzaken - de verzoeker een inreisverbod voor de duur van twee jaar op te leggen.

De bestreden beslissing steunt derhalve op een correcte feitenvinding en de verzoeker maakt niet aannemelijk dat op grond van de voorliggende gegevens op kennelijk onredelijke wijze zou zijn besloten om een inreisverbod van twee jaar op te leggen.

De beschouwingen van de verzoeker laten de Raad niet toe vast te stellen dat de verwerende partij enig relevant concreet element buiten beschouwing heeft gelaten of heeft nagelaten in de beoordeling te betrekken.

Het komt aan de verzoeker toe om met concrete argumenten aan te tonen dat het opleggen van de termijn van twee jaar in de gegeven omstandigheden en in het licht van de motivering desbetreffend in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. De verzoeker blijft daartoe in gebreke.

Daargelaten de vaststelling dat arresten in het continentaal rechtssysteem geen precedentswaarde hebben, wijst de Raad erop dat de rechtspraak die de verzoeker aanhaalt niet dienstig is nu hij niet aantoonde dat deze rechtspraak toepasbaar is op onderhavig geval.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

3.9. De Raad merkt verder op dat de richtlijn 2008/115/EG is omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). De verzoeker toont dit evenwel niet aan. Hij toont evenmin aan dat de nationale wetgeving wordt toegepast op een wijze dat het met de richtlijn beoogde resultaat niet wordt bereikt.

In zoverre de verzoeker de schending van het legaliteitsbeginsel aanvoert, stelt de Raad vast dat bij de uiteenzetting van het enige middel geen enkele duiding wordt gegeven over de wijze waarop de bestreden beslissing dit beginsel zou schenden.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift echter op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet

worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Nu uit het betoog van de verzoeker niet kan worden afgeleid op welke wijze het voornoemde beginsel door de bestreden beslissing is geschonden, dient te worden vastgesteld dat het middel op dit punt onontvankelijk is.

3.10. Het enig middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE